

РЕШЕНИЕ

№ 8209

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45
състав**, в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10080** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН] (М. D.), гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] в [населено място], адресно регистриран в [населено място],[жк], [улица], депозирана чрез пълномощника му – адв. Т. И., САК против Решение № 22 - ОК от 08.09.2023 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което не е допусната до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба с рег. № УП 4641 от 24.08.2023 г. В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Счита, че наличието или липса на предходни производства не е аргумент за недопускане на настоящата молба до производство за международна закрила. Твърди, че решението е обосновано с лични заключения на административния орган, извън правомощията по чл. 76а и чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ в резултат на критичния анализ на информацията в приложените документи към молбата. Липсата на нормативно изискване за „същественост“ на сочените нови обстоятелства, подлежащи на преценка като условие за допустимост, съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, е аргументирана с практика на СЕС по приложението на чл. 33, § 2, б. „г“ и чл. 40, § 2 и § 3 от Директива 2013/32. Моли съда да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания за допускане до разглеждане на молбата за международна

закрила.

Жалбоподателят- М. Н. Д., редовно призован в о.с.з., се явява лично и чрез адв. И. поддържа изложеното в жалбата. Счита, че производството по допустимост на молбата не може да измести същинското производство, в което следва да се прецени дали обстоятелствата, твърдени в молбата са истински. Моли съда да вземе предвид информацията за влошената обстановка в И. като резултат от налаганите рестрикции от религиозния режим. Поддържа твърденията за опасения от репресии при евентуално връщане в държавата по произход.

Отвeтникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Застъпва становище за неотнoсимост към конкретиката на настоящия казус на представената публична информация в медиите за действия на официалните власти в И. по повод смъртта на иранската гражданка М. А.. Счита, че преценката дали посочените в молбата основания представляват нови обстоятелства изисква от интервюиращия орган да бъдат анализирани и съпоставени обстоятелствата, с които са били обосновани предходните молби. Сочи, че жалбоподателят не е осъждан на смърт. Изразява становище, че приложената процедура в глава шеста, раздел III от ЗУБ съответства на правилното приложение на разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по съществуването на спора.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН] е [дата на раждане] в [населено място], Ислямска република И., гражданин е на И.. Пребивава на територията на Република България от м. ноември 2010 г. Първата му молба за закрила е заведена с рег. № Ж-1490 от 18.11.2010 г. в Дирекция „Миграция“ – МВР. Депозиранията чрез директора на РПЦ – [населено място] молба от 24.08.2023 с адресат – председателя на ДАБ – МС е девета по ред и отговаря на критериите, визирани в § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Обоснована е с продължителния период на пребиваване – повече от 11 години, изградената социална и културна среда, упражняването на общественно-полезен труд, чрез който жалбоподателя осигурява средствата си за издръжка, владенето и ползването на български език, социалната подкрепа на значителен брой български граждани, с които споделя общи културни и ценностни интереси. Изложени са твърдения за прекъснати семейни, културни и социални контакти в държавата на произход, както и за липса на собственост. Според жалбоподателя, в нито едно от предходно проведените производства не са били преценявани обективно заявените от него данни за прояви на политическо преследване, които са го мотивирали да напусне И.. Счита, че приемането на християнската религия в периода на престоя му в Република България и дългосрочното му пребиваване в страна-членка на ЕС съществено повишават опасността от преследване при връщането му в държавата по произход. В този аспект поставя акцент на социалната си активност и реализираните проекти в областта на документалното кино по актуални социални теми. Към молбата са приложени публикации от пресата, в които са възпроизведени данни от последните доклади за И. на Държавния департамент и на Комисията по международни религиозни свободи на САЩ, а именно за продължаваща несигурност в икономическото и социалното положение, и множество случаи на нарушения на

религиозните права, даващи основание страната да бъде включена в групата на „държави от особена загриженост“.

С оспореното в настоящото производство Решение № 22 - ОК от 08.09.2023 г., интервюиращият орган на ДАБ – МС не е допуснал до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила деветата молба на гражданина на Ислямска република И. - М. Д., заведена с рег. № УП 4641 от 24.08.2023 г. Решението е обосновано с липса на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя, включително и относно актуалната обстановка в държавата по произход. Направен е извод, че съдържащите се данни в представените документи към молбата – смъртна присъда от 2010 г. и осъждане на две години лишаване от свобода от страна на Революционния съд в [населено място], копие от съдебен документ, копие от предложение за резолюция относно смъртта на М. А. и репресиите срещу протестиращите в защита на правата на жените в И., както и справка за Ислямска република И., изготвена от фондация „Център за правна помощ- глас в България“.

В мотивите на обжалвания административен акт е прието, че твърдените от жалбоподателя нови обстоятелства – смъртна присъда от 2010 г. и осъждане на две години лишаване от свобода от страна на Революционния съд в [населено място], вече са били обсъждани в предходни административни производства, включително копие от съдебен документ е било представено пред ДАБ – МС при подаването на молба с рег. № 4641/17.06.2019 г. Сочи, че твърдението на М. Н. Д., че му е издадена смъртна присъда противоречи на превода на текста, където е посочено, че по два члена от ислямския наказателно- процесуален закон той е осъден съответно на две години и една година лишаване от свобода. Обжалваното решение е връчено лично на жалбоподателя на 09.10.2023 г., видно от саморъчно отразената дата.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7- дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 17.10.2023 г., а решението е връчено на 09.10.2023 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното Решение е издадено от компетентен административен орган – младши експерт в Регионално-приемателен център – [населено място], ПМЗ –[жк], определен със Заповед № РД05-298 от 13.04.2022 г. на председателя на ДАБ – МС за интервюиращ орган, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, в съответствие с предоставените му правомощия, съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ЗУБ. Отговаря на изискванията за форма и съдържание, и е постановено в срока по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ. Не са допуснати сочените в жалбата съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон.

Разпоредбите на чл. 76а и чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ лимитират правомощията на административния орган при проверката за допустимост на последваща молба за закрила до съответствие с изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ – наличие на „нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или относно държавата по произход“ на молителя. Ограничени са възможностите за събиране на информация – анализират се единствено представените писмени документи към молбата, без да се

провежда интервю с чужденеца.

Надлежната преценка дали посочените основания в молбата за закрила представляват „нови обстоятелства“, по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, изисква от интервюиращия орган да бъдат анализирани и съпоставени обстоятелствата, с които са били обосновани предходните молби за закрила. В този аспект, неоснователни са възраженията в жалбата за нарушения на изискванията на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, доколкото мотивите на оспореното решение се позовават и на резултата от проведеното, в изпълнение на указанията, дадени с Решение № 4403 от 03.07.2023 г. по адм. дело № 7827/2022 г. по описа на АССГ, последно производство по реда на глава шеста, раздел втори от ЗУБ.

Не е налице и твърдяното несъответствие с изискванията на чл. 33, § 2, б. „г“ от Директива 2013/32/ЕС и тълкуването, дадено с цитираните решения на СЕС по дело С-297/17, С-318/17, С-319/17 и С-438/17, с които е прието, че целта на изброяването е да смекчи задължението на компетентната държава- членка при разглеждане на последваща молба за закрила и да определи случаите, при които такава молба се счита за недопустима. Разпоредбата на чл. 33, § 2, б. „г“ от Директивата предвижда, че последващата молба е недопустима „когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови документи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС“. Приложените писмени документи към настоящата девета по ред молба за закрила, депозирана от жалбоподателя М. Д. правилно са преценени от административния орган като необосноваващи „нови обстоятелства“, по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

Интервюиращият орган не е допуснал сочените в жалбата процесуални нарушения – изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, бежанската му история. От своя страна жалбоподателят се позовава на обстоятелства, които не могат да се приемат за нововъзникнали, респективно така изложените твърдения не засягат и не променят неговата бежанска история, а именно от негова страна не са представени съответните писмени доказателства и информация, които да са от съществено значение за личното му положение или относно положението в държавата му по произход.

На следващо място, по отношение твърдените нови обстоятелства- нестабилната ситуация в И., проявите на чести терористични нападения и груби нарушения на правата на човека, при засилващо се религиозно преследване, в това число смъртта на М. А., законосъобразно са били анализирани от административния орган в контекста на официалните данни в приложената справка за Ислямска Република И., изготвена от фондация „Център за правна помощ- глас в България“. Обоснован и съответен на обективния анализ е изводът, направен в мотивите на обжалваното решение, че не е налице трайна или коренна промяна в политическата позиция и политиката на управляващото правителство, както и в условията на сигурност на територията на страната. Обществено- политическото положение в И. сочи, че не е налице въоръжен конфликт, а става въпрос за частични прояви на насилие. Това, свързано с обстоятелството, че от страна на жалбоподателя не са изтъкнати причини, които да обосновават страх от преследване или да съществуват данни, че поради самия факт на връщането му на територията на тази държава същият се излага на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи срещу живота или личността му, не дават основание да се приеме наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Представените в съдебното производство два броя справки- справка относно Ислямска Република И. с вх. № ЦУ- 1445/25.09.2023 г. и справка относно Ислямска Република И. с вх. № ЦУ-1552/09.10.2023 г., двете, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ свидетелстват за актуалното обществено-политическо положение в Ислямска Република И.. От анализа на справките, няма основание да се приеме, че съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства от страна на иранските власти. В допълнение, видно от представения по делото превод на съдебно решение от 2010 г., жалбоподателят е осъден на две години и една година лишаване от свобода, като никъде не се споменава налагането на смъртна присъда. Следователно твърдяното от М. Н. Д. ново обстоятелство- наличие на смъртна присъда, не се потвърди от доказателствата по делото, съответно е неотнормо и към административното производство.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че в съответствие с изискванията на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ интервюиращият орган е анализирал данните в представените писмени документи към поредната последваща молба, депозирана от жалбоподателя и е формирал обосноваване и съответен на изискванията на закона извод, че твърдените като нови обстоятелства вече са били обсъждани от компетентния административен орган в проведените предходни производства по молби за предоставяне на международна закрила.

По изложените съображения, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски, поради което съдът не трябва да обсъжда този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Д., ЛНЧ [ЕГН] (М. Д.), гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане] в [населено място], адресно регистриран в [населено място],[жк], [улица], депозирана чрез пълномощника му – адв. Т. И., САК против Решение № 22 - ОК от 08.09.2023 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което не е допусната до разглеждане в производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба с рег. № УП 4641 от 24.08.2023 г.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протест.

СЪДИЯ: